తుఫాన్ రాత్రి

ఎ.ఎస్.ఎన్. గుప్త

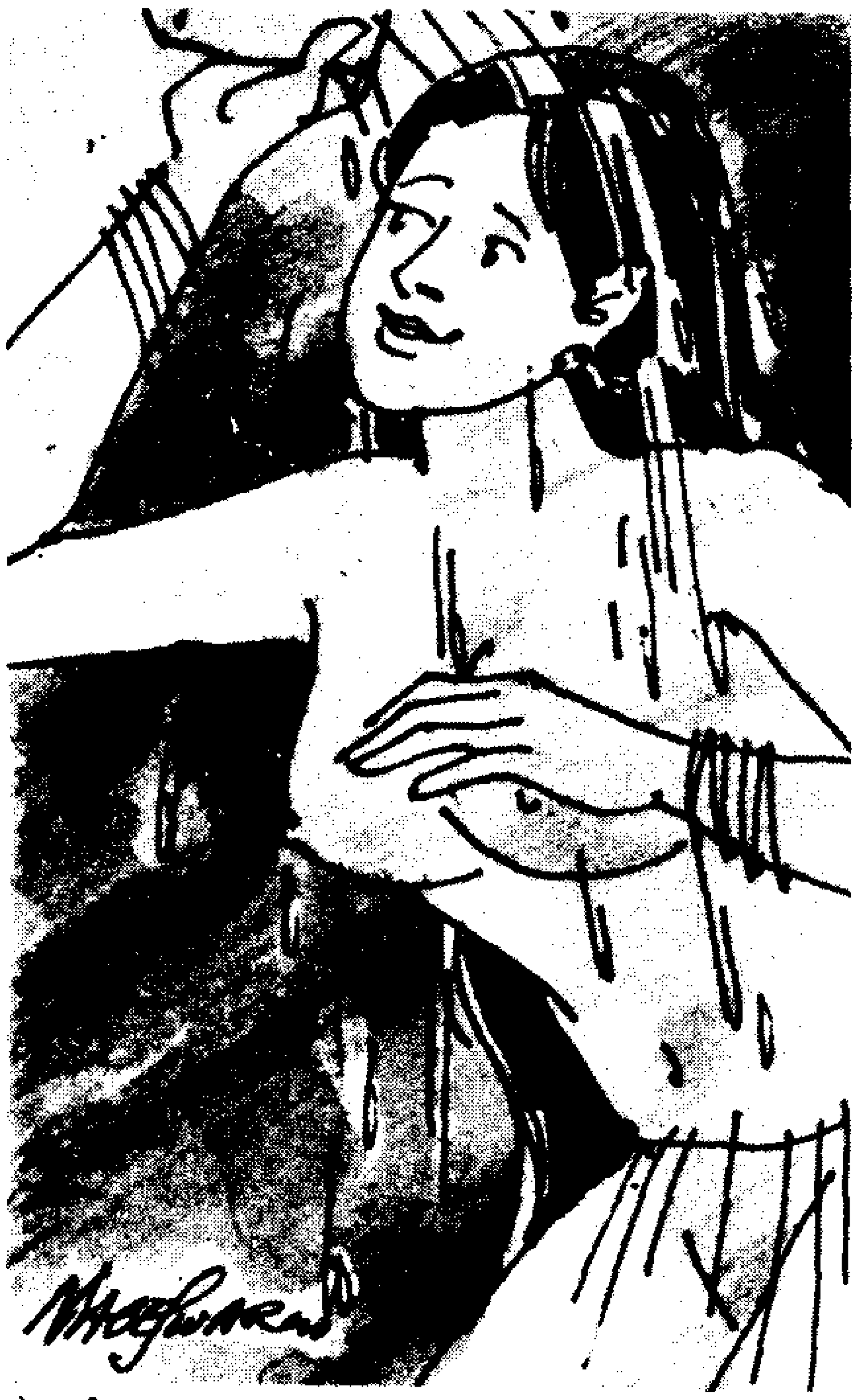

ఆకాశవాణి!

వాతావరణం! బంగాళాఖాతానికి ఆగ్నేయంగా, రెండువందల అరవై కిలోమీటర్ల దూరంలో అల్పపీడనం ఏర్పడింది. అది వాయుగుండంగా మారి మరింత ఉధృతమై తూర్పు వాయువ్య దిశలుగా ప్రయాణించి, కోస్తా తీరాన్ని దాటవచ్చు. దాని ప్రభావంగా, కోస్తా అంతట, రాగల ఇరవైనాల్గు గంటలలో భారీవర్షాలు, గంటకు ఎనభై కిలోమీటర్ల వేగంతో గాలులు వీచవచ్చు. బెస్తవారు సముద్రంలోనికి వెళ్ళరాదని హెచ్చరించటమైనది. కళింగపట్నం రేవువద్ద నాల్గవ నెంబరు ప్రమాదసూచిక ఎగురవేశారు.

కోస్తా తీరం వెంబడి లోతట్టు ప్రాంతం గ్రామాలలోని ప్రజలను, ముందుజాగ్రత్త చర్యగా, సురక్షిత ప్రాంతాలకు తరలిస్తున్నారు. ఎట్టి పరిస్థితినైనా ఎదుర్కొనటానికి అధికారులు సిద్ధంగా ఉండవలసిందిగా ఉత్తర్వులు జారీ చేయటమైనది. ఆకాశవాణి తుఫాను హెచ్చరిక విన్నాను.

రేడియో కట్టేసి, కిటికీ వద్దకెళ్ళి నిలబడ్డాను. ఆకాశం నిండా మబ్బులు దట్టంగా ముసురుకుని వర్షం ఇపుడా ఇంకాసేపా అనేట్లుగా ఉంది. చల్లని ఈదురు గాలులు, నా చెంపలను తాకి నా శరీరంలోని రోమాలు నిక్కబొడుచుకున్నయ్. అలా ఆ వాతావరణంలోకి చూస్తున్న నా మనసు గతంలోకి పరుగులీసింది.

అది పంథొమ్మిదివందల తొంభై, మే నెల 9వ తేది. ఆంధ్రదేశంపై ప్రకృతి మాత విరుచుకు పడి తన ఝంఝామారుత ప్రభంజనంతో, ప్రళయకాల రౌద్రాకారంతో కరాళనృత్యం చేసి, ఎందరినో బలిగొని, భీభత్సం సృష్టించిన తుఫాను రాత్రి.

మధ్యాహ్నం నుంచే సన్నగా జల్లులు, ఈదురుగాలులు మొదలైనవి. ఆయన క్యాంపులో ఉన్నారు. ముందస్తుగా రేడియోలోను, టి.వి.లోను, విన్న కారణంగా అదెంత భయంకరమైన తుఫానో, తలచుకొంటేనే భయం వేసింది. అంతకంతకు తుఫాను హోరు ఎక్కువ కాసాగింది. కరెంటు తీసేసారు. పూరి గుడిసెలపై కప్పులు, రేకుల షెడ్లు ఎగిరెగిరి పోతున్నాయి. చెట్లు పిచ్చిపట్టిన జడల దెయ్యాల్లా ఊగిపోతూ చూపరులకు భీతిగొలుపుతూంది. అలాంటి స్థితిలో ఎవరైనా తోడుంటే బాగుండనిపించింది. అంత భయంకరమైన తుఫానులో నిమిషం రాలేకపోయింది. కిటికీలు, తలుపులు మూసినా, గాలి హోరుకు అవి ధడదడలాడిపోతున్నాయ్. ఇంతలో చీకట్లు క్రమ్మటంతో క్యాండిల్స్ వెలిగించాను.

ఎవరిదో ఆకారం, బయట వరండాలో కదలాడినట్లు విండో గ్లాసు ద్వారా కన్పించింది. ఒక్కసారిగా నా మనసులో భయం చోటుచేసుకుంది. 'ఎవరైనా దొంగేమో? ఒంటరిగా ఉన్నానని తెలుసుకుని, ఇలాంటి సమయంలో నిలువుదోపిడి చేసినా అడిగేవాళ్ళు లేరని వచ్చాడేమో?' అలా అనుకుంటున్నంతలో తలుపులు బాదినట్లయింది. ధైర్యం కూడగట్టుకుని, మెల్లిగా, ఒక కిటికీ రెక్కని కొంచెం తెరచిపట్టుకున్నాను. గాలి విసురుకు, అది నన్ను నెట్టేస్తూ సాంతం తెరచుకుంది. బయటకు తొంగిచూసిన నాకు ఎవరో వ్యక్తి పెనుగాలికి, చిగురుటాకులా వణికిపోతూ, తడిసి ముద్దయి ఉన్నాడు. అంతలో మళ్ళీ అతడే తలుపుపై దబదబ బాదుతున్నాడు. మొదట కొంచెం తటపటాయించాను. కాని అంతలోనే, 'ఆ స్థితిలో అతని స్థానంలో నేనుంటే?' నాలో మానవత్వం చోటుచేసుకుంది. అతనిపై అంతులేని జాలి కలిగింది. వెంటనే తలుపులు తెరచాను ఏమైతే అదవుతుందనుకుని. విసురుగా లోనకొచ్చాడు. బలమంతా, ఉపయోగించి, తలుపులు దబాలున వేశాను. జల్లు, నా నైటీ ముందరి భాగాన్ని తడిపేసింది.

అతని, బట్టలు, శరీరం, ముద్దగా తడిసిపోయినవి. తలపై నుంచి నీళ్ళు కారి పోతూ ఫ్లోర్ను తడిపేస్తున్నయ్. గడ్డం క్రింద చేతులుంచుకుని, వ...వ... వ... అంటు పళ్ళు గిట్టకరుచుకుపోయి, వణికిపోతున్నాడు. అతని అవస్థచూసి, భలేజాలేసింది. గబాలున బెడ్ రూమ్లోకి పరుగెత్తి మావారి లుంగీ, టవలు తెచ్చిచ్చాను.

అంతవరకూ మౌనంగా తలొంచుకు నిలబడ్డ ఆ యువకుడు, కళ్ళెత్తి చూశాడు. ఆ కళ్ళల్లో కృతజ్ఞతా భావం స్పష్టంగా గోచరిస్తోంది. "థాంక్స్!!" అంటూ లుంగీ టవలు అందుకున్నాడు.

"బట్టలు మార్చుకోండి. వేడివేడి కాఫీ తెస్తాను" అంటూ వంట గదిలోకి నడిచాను. గాస్టవ్మీద పాలగిన్నె ఉంచి, ఆలోచనలో పడిపోయాను. ఇలాంటి రాత్రి అంత నిర్భయంగా అతడిని లోనికి రానిచ్చాను. అతడేమైనా చేస్తే. ఈ వర్షం ఈ రాత్రిలోగా తగ్గేలా లేదు. నాకు పిల్లలులేరన్న దిగులు తప్ప. ఇంకే కొరతా లేదు. నన్ను అపురూపంగా చూసుకుంటారాయన. డాక్టర్లకి చూపించాము. మందులు వాడాము అయినా, లాభం లేకపోయింది. ఎందుకో అతడిని చూసినప్పటి నుంచి మనసు మనసులో లేదు. తనకేదోలా ఉంది. అంతలో సర్రున పాలుపొంగటంతో, ఆలోచనలోంచి బయటపడి, స్టవ్ ఆర్పేసి, బ్రూ కలిపి, ట్రేలోని కప్పుల్లో కాఫీ పోసుకొని హాల్లోకొచ్చాను.

అతడు లుంగీ కట్టుకొని, తల తుడుచుకొంటున్నాడు. ఛామనఛాయయైనా మళ్ళీ మళ్ళీ చూడాలనిపించే ముఖం, కోటేరులాంటి ముక్కు, నల్లటి చెంపలు, తుమ్మెదరెక్కలలాంటి మీసాలు. చురుకైన కళ్ళు, గుండ్రని కండలు తిరిగిన భుజాలు, విశాలమైన ఛాతీ, దానిపై గుబురుగా పెరిగిన వెంట్రుకలు, క్షణం రెప్పవేయక చూస్తుండిపోయాను.

ఎందుకో తలెత్తిన అతని చూపులో నా చూపు కలిసింది. తత్తరపాటులో, గిల్టీ ఫీలవుతూ, తలవంచుకొని, కాఫీ ట్రేని, టీపాయ్ మీదుంచాను.

మెల్లిగా కాఫీ కప్పు అందించాను. అతని చేతివేళ్ళ స్పర్శతో నా నరాలు జివ్వున లాగినయ్.

మెల్లిగా కాఫీ సిప్చేస్తూ, "మెనీమెనీ థాంక్సండీ! మీరెవరో తెలియకపోయినా, మీరు ఒంటరిగా ఉన్నా, నిర్భయంగా తలుపులు తెరచి, నాకాశ్రయమిచ్చి పోయే నా ప్రాణాలు కాపాడారు. మీ మేలు జన్మలో మరచిపోను" అన్నాడు.

నేను కాఫీ సిప్చేస్తున్నాను గాని, నా చూపులన్నీ, అతని కండలు తిరిగిన శరీరంపైనే ఉన్నని.

"మా ఫ్రెండ్ కోసమని విజయవాడ నుంచి వచ్చాను. అతడు ఊరెళ్ళాడట వారం రోజుల వరకు రాడట. తిరిగి వెళ్ళబోతుంటే ఈ వాన తగులుకుంది. తగ్గిపోతుందనుకుంటే అంతకంతకూ ఉధృతమయ్యింది. ఏ ఇంట్లో కెళ్దామన్నా తలుపులు, కిటికీలు అన్నీ మూసేసి ఉన్నయ్. ఇంతలో మీ వరండా కన్పించింది." నంజాయిషీగా చెప్పుకుపోతున్నాడు. ఎందుకో తలెత్తి చూసిన నాకు, అతని చూపుల నడుమ, గ్రహించేసరికి సిగ్గు ముంచుకువచ్చేసింది.

అతని దృష్టి, తడిసిన నైటీ చాటున, అస్పష్టంగా, కదలాడే ఎదపొంగులపై ఉంది. నాలో నేను మూసుకున్న నాకు, నైటీలో నా బూమలాడే పరువాల సోయగాలు అతడిని మత్తెక్కిస్తున్నవని గ్రహించాను. అందమైన ముఖంతోపాటు, పొందికయిన అవయవపుష్టి కల్గిన

శరీరం నా ఎస్సెట్స్. నా పర్సనాలిటీ అతన్ని అదీ ఇల్లాంటి సమయంలో రెచ్చగొట్టటంలో, ఆశ్చర్యం ఏమీ లేదు.

'ఏమీ నువ్వు అప్పటికీ ఇప్పటికీ ఒకేలా ఉన్నావు అంటారాయన. అవును, పిల్లలు లేకపోవడంతో బిగువడలని శరీరపు సంపుసొంపులు నావి. బజార్లో నడుస్తుంటే, కుర్రకారు చూసే దొంగచూపులు, తనెన్నోసార్లు గమనించింది. 'ఛ! ఈ రోజు తనకేమైంది. ఇలా ఆలోచిస్తున్నాను. నా మనసులోని ఆలోచనలు నాకే చిత్రంగా అనిపించినవి. బహుశా, ఎలాగైనా పిల్లల్ని కనాలన్న బలీయమైన కోరిక, నాకు తెలియకుండానే పెరుగుతూ వుండి ఉండవచ్చు. అందుకే అలా ఆలోచిస్తున్నానేమో?'

ఆయన ఎన్నోసార్లన్నారు. ఏమీ! ఏ అనాథశరణాలయం నుంచైనా, ఎవరినైనా తెచ్చుకొని పెంచుకుందామా? అని. వద్దండీ, ఎవరైనా, కన్నబిడ్డతో సాపత్యం కాదు. అనాథ బిడ్డ అన్న ఫీలింగ్ నన్ను వెంటాడుతూనే ఉంటుంది. పిల్లలు లేరన్న దిగులు నాకేమీ లేదు. మీరు అనవసరంగా బాధపడవద్దు. ఎవరో కనిపారేసిన బిడ్డను నా మనసు అంగీకరించదు. ప్లీజ్ ఇక ఆ విషయం మరచిపొండి అంది తను.

దాంతో మళ్ళీ ఆయన ఆ ప్రస్తావనే లేకుండా చేశారు. పైగా "ఏమీ! మనకు పిల్లలు లేరన్న దిగులెందుకోయ్! నాకు నువ్వు నీకు నేను, పిల్లలమే?" అంటూ గలగలా నవ్వేస్తుంటారు.

ఆలోచనలోంచి తేరుకున్న నేను తలెత్తి చూసేసరికి, అంతవరకూ నన్నే గమనిస్తూ ఉన్నాడేమో, చివాలున, తల తిప్పుకున్నాడు. అతడు కూడా నాలాగే గిల్టీ ఫీలవసాగాడల్లే ఉంది.

"ఛ! తనదే తప్పు సిగ్గు లేకుండా అతని కెదురుగా కూర్చుంది." అనుకొంటూ ఖాళీ కప్పులు తీసుకొని 'కిచెన్'లోకి వెళ్ళాను.

మనిషినైతే అక్కడినుంచి రాగల్గాను గాని, మనసుని మాత్రం అతని ఆలోచనల నుంచి మరల్చలేకపోయాను.

వంటగదిలో అవీ ఇవీ సర్దుతున్నా, నా ధ్యానంతా, అతని గురించే, హాల్లోకి తొంగిచూసిన, తనకి, అతడేదో మాగజైను తిరగేస్తుడటం కనిపించింది. బయట భయంకర తుఫాను లాగే ఉంది. నా మనసులోని అలజడి, ఆ ఆలోచనలు నన్ను ఊపేయసాగినవి. ఈ అవకాశాన్ని వినియోగించుకోమని, తద్వారా నా చిరకాల వాంఛ తీరుతుందని, నా మనసు పదేపదే తొందర పెట్టసాగింది.

నవ్వుతూ ఉన్న మా శ్రీవారి ముఖం, నా కళ్ళముందు కదలాడింది. పాపభీతి, తప్పు చేస్తున్నానన్న ఫీలింగ్ నన్ను కుదిపేయసాగింది.

'మహామహులైన' కుంతీదేవి లాంటి వాళ్ళే, తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో తప్పుదారి పట్టారు. ఆఫ్టరాల్ నువ్వెంత! అంటూ పదేపదే నా అంతరాత్మ ఘోష పెట్టసాగింది. వివేకం, పాపభీతి నన్ను హెచ్చరిస్తున్నా నా మనసు, శరీరం నా స్వాధీనం కోల్పోయినవి.

ఇంతలో గాలి విసురుకు, కిటికీ రెక్క ఒకటి తెరుచుకుంది. రివ్వున వెళ్ళి బలమంతా ఉపయోగించి ఆ రెక్కమూసి, బోల్ట్ వేయటానికి విశ్వప్రయత్నం చేయసాగాను. నా బలం సరిపోక, కిటికీ రెక్క కొంచెం కొంచెం తెరుచుకొంటూ వానజల్లు తుంపర, నా బట్టలు తడిపేయసాగింది. నేను అతడిని కేకేద్దామనుకునేంతలోనే నా అవస్థ గమనించాడేమో, నా వెనుకాలగా వచ్చి, నా చేతిప్రక్కన చేయుంచి కిటికీ రెక్కమూసి, బోల్ట్ వేశాడు.

నాకు అతి దగ్గరగా నిలబడ్డ, అతని శరీరపు రాపిడి, నా నరనరాల్లోను రక్తం పరవళ్ళు త్రొక్కేలా చేసింది. వెచ్చని, అతని ఊపిరి నా మెడను తాకుతూ ఒక విధమైన వివశత్వాన్ని కల్గించింది. దాంతో నాకు తెలియకుండానే నా చేయి బిగుసుకుంది.

అతనిలో మేల్కొన్న కోర్కెల వేడి, నా పిరుదులపై వత్తిడిచేయసాగింది. అతడెంత కసితో ఉన్నాడో గ్రహించేలోగా, అతడు నన్ను తనవేపుకు తిప్పుకొని, బలంగా వాటేశాడు. వణికే నా పెదాలపై తన అదరాలుంచి, జుర్రేయసాగాడు. మత్తుగా కళ్ళుమూసుకుని, అతడ్ని చుట్టేశాను. నా మనసు శరీరం ఎప్పుడో వశం తప్పాయి. నా నైటీని లాగేశాడు. అతని లుంగీ ఎప్పుడో స్థానభ్రంశం చెందింది. నన్ను విల్లులా ఆ మొజాయిక్ ఫ్లోర్‌పైకి వంచేశాడు. ఇద్దరి శరీరాలు మధ్య గాలి చొరనంతగా కలిసిపోయాయి. వెచ్చని బలమైన ఛాతీ క్రింద నా పాలిళ్ళు నలిగిపోతున్నాయి. నా నడుముపై చెయ్యేసి తనవేపుకు లాక్కున్నాడు. నా భుజాలు పట్టి, ముద్దులతో ముంచేస్తూ నాలోకి కదిలిపోతూ నన్ను పూర్తిగా ఆక్రమించుకున్నాడు. నా కాళ్ళతో అతడి కాళ్ళు పెనవేసి అతడి పిరుదులపై చేతులేసి నాలోకి నెట్టుకున్నాను.

అంతే, గడ్డ కట్టించే ఆ చల్లని వాతావరణంలో, మరివెచ్చని మా శరీరాలు పెనుపాముల్లా పెనవేసుకుపోయి, స్వర్గపుటంచులు చవిచూడసాగాయి. వేడి ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసలతో, తీయని మూల్గులతో కాలం స్తంభించిపోయింది.

తెల్లారి పనిమనిషి తలుపు కొట్టేవరకు ఈ లోకంలో లేను. కళ్ళు తెరచిన నేను కలలోలా జరిగిపోయినదాన్ని తలచుకొని కుంచించుకుపోయాను. ప్రక్కన అతడు లేడు. నా నైటీ నా నగ్న శరీరాన్ని సగం సగంగా కప్పి ఉంది. దిగ్గున లేచి, నైటీ వేసుకొని వెళ్ళి తలుపు తీశాను.

'సింక్' దగ్గర అంట్ల గిన్నెలు తోముతున్న రంగి, రాత్రి భయంకరమైన తుఫాను సంగతుల్ని ఏకరువు పెడుతుంది. నా మనసు అసేమి వినేలా లేదు. నా ఆలోచనలన్నీ అతని గురించే. అంతలో నా దృష్టి, టేబుల్ మీద పేపర్ వెయిట్ క్రింద గాలికి రెపరెపలాడే కాగితంపై పడింది. సోఫాలోంచి లేచి పరుగున వెళ్ళి దాన్ని అందుకొని ఆత్రంగా చదవసాగాను.

"......................"

ముక్కూమొహం తెలియని నాకు మీరు, ఈ భయంకర కాళరాత్రిలో నాకాశ్రయమిచ్చి నా ప్రాణాలు కాపాడారు. కాని దేవతలాంటి మీకు కృతజ్ఞతకు బదులు 'ద్రోహం' చేశాను. జరిగిందానికి నేనెంతో బాధపడుతున్నాను. అయినా నేనెవరని, అందుకే నా ముఖం మీకు చూపించలేక ఎలావచ్చానో, అలానే వెళ్ళిపోతున్నాను. ఈ పాపిని క్షమించమని వేడుకుంటూ సెలవు తీసుకుంటున్నాను.

ఇట్లు

....

సైన్ కూడ చెయ్యని ఆ ఉత్తరాన్ని, నా క్షేమం కోరి, ముక్కలుగా చింపేశాను. అయితే ఆ అనుభవం జీవితాంతం నన్ను మరుపుకు రానీకుండా చేసింది. జీవితాంతం గుర్తుండే 'తీపి' గుర్తును మిగిల్చింది.
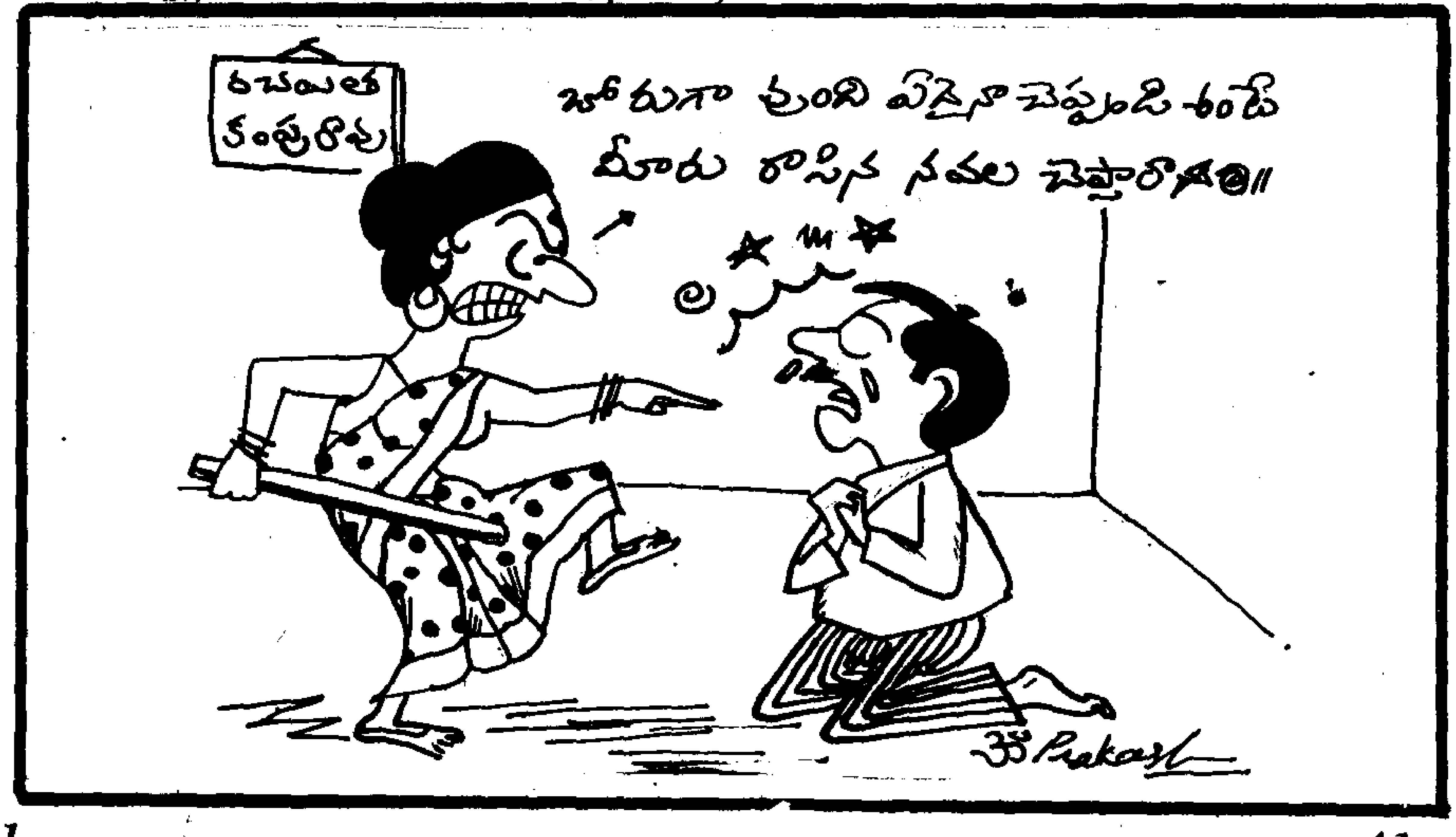
ఇంతలో కేరుమన్న 'బాబు' ఏడుపుతో ఆలోచనల నుండి తేరుకుని ఈ లోకంలోకొచ్చాను. వాడి ఆకలి తీర్చటం కోసం బెడ్ దగ్గరకి నడిచాను.